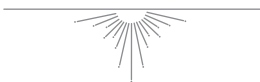

บทที่หนึ่ง

การยกความคิดที่ยอดเยี่ยม

ฉันขอเริ่มต้นด้วยการเล่าภูมิหลังของตัวเองสักนิดนะค่ะ ฉันเข้าเรียนที่สถาบันอูร์สุลิน (Ursuline Academy) ซึ่งเป็นโรงเรียนมัธยมสตรีคาทอลิกในแคลิฟอร์เนีย ตอนเรียนปีสุดท้ายได้ไปเยี่ยมชมมหาวิทยาลัยดิวค (Duke University) และพบกับคณะวิทยาการคอมพิวเตอร์ของที่นี่ ฉันตัดสินใจได้ตอนนั้นเอง ก็เลยเข้าเรียนที่ดิวคและจบการศึกษาในอีกห้าปีต่อมาพร้อมปริญญาตรีด้านวิทยาการคอมพิวเตอร์กับปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจ (MBA) จากนั้นไอบีเอ็ม (IBM) ซึ่งฉันเคยไปฝึกงานช่วงฤดูร้อนอยู่หลายปีก็ชักชวนไปทำงานด้วย แต่ฉันตัดสินใจปฏิเสธข้อเสนอนั้นเพื่อมาทำงานที่บริษัทซอฟต์แวร์เล็ก ๆ ชื่อไมโครซอฟท์ (Microsoft) ฉันทำงานอยู่ที่นั่นเก้าปีในตำแหน่งหลากหลาย จนในที่สุดก็ได้เป็น

ผู้จัดการทั่วไปของแผนกผลิตภัณฑ์ข้อมูล ทุกวันนี้ฉันทำงานการกุศลโดยใช้เวลาส่วนใหญ่ค้นหาวิธีปรับปรุงคุณภาพชีวิตของคน และบ่อยครั้งก็กังวลเกี่ยวกับคนที่อาจผิดหวังหากฉันคิดวิธีดีๆไม่ได้ ฉันยังเป็นภรรยาของบิลล์ เกตส์ (Bill Gates) ด้วยค่ะ เราแต่งงานกันในวันปีใหม่ ค.ศ. 1994 และมีลูกด้วยกันสามคน

นั่นคือภุมิหลังของฉันค่ะ คราวนี้ฉันขอเล่าเรื่องที่ยาวกว่านั้นนะคะ มันคือเรื่องเกี่ยวกับเส้นทางของฉันสู่การสร้างพลังให้ผู้หญิง รวมถึงเรื่องที่คุณอื่นสร้างพลังให้ฉันขณะที่ฉันพยายามสร้างพลังให้พวกเขาด้วย

ฤดูใบไม้ร่วง ค.ศ. 1995 หลังจากฉันกับบิลล์แต่งงานกันได้เกือบสองปีและเรากำลังจะเดินทางไปจีน ฉันก็ได้รู้ว่าตัวเองตั้งครรรค์ การเดินทางไปจีนครั้งนี้สำคัญสำหรับเรามาก บิลล์แทบไม่เคยมีเวลาออกจากไมโครซอฟท์ไปไหน แถมยังมีคนอื่นร่วมทางไปกับเราด้วย ฉันไม่อยากสร้างปัญหาให้การเดินทาง ก็เลยคิดว่าจะไม่บอกบิลล์เรื่องที่ท้องจนกว่าเราจะกลับบ้าน ฉันคิดอยู่หนึ่งวันครึ่งว่า *เก็บข่าวนี้ไว้ก่อนดีกว่า* จากนั้นก็คิดว่า *ไม่ได้สิ ฉันต้องบอกเขา เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นจะทำยังไง* และที่สำคัญกว่านั้น *ฉันต้องบอกเขาเพราะนี่คือลูกของเขาด้วย*

เมื่อฉันบอกข่าวให้บิลล์รู้ในเช้าวันหนึ่งก่อนไปทำงาน เขาก็มีปฏิกิริยาอยู่สองอย่าง เขาตื่นเต้นเรื่องลูก แล้วเขาก็บอกว่า "คุณคิดจะไม่บอกผมหรือล้อเล่นหรือเปล่า"

แค่เริ่มต้นไม่นานฉันก็เกิดความคิดผิดๆ เรื่องวิธีเป็นพ่อแม่คนเสียแล้ว

เราไปจีนและสนุกกับการเดินทาง การตั้งครรรค์ของฉันไม่เป็นอุปสรรคใดๆ ยกเว้นครั้งเดียวตอนเราอยู่ในพิพิธภัณฑสถานเก่าทางตะวันตกของจีนและภัณฑาคารักษ์เปิดหีบมัมมี่โบราณ กลิ่นที่ลอยออกมาทำให้ฉันต้องเผ่นออกไปข้างนอกเพื่อเลี่ยงอาการแพ้ท้อง (ฉันได้รู้ตอนนั้นเองว่าอาการแพ้ท้องอาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา!) เพื่อนคนหนึ่งเห็นฉันเผ่นออกไปบอกตัวเองว่า "เมลินดาท้องแล้ว"

ขากลับจากจีน ฉันกับบิลล์แยกตัวจากกลุ่มเพื่อขอเวลาอยู่ตามลำพัง ครั้งหนึ่งที่เรารอคอยกัน ฉันทำให้บิลล์ตกใจด้วยการบอกว่า "นี่คุณคะ หลังจากคลอดลูกแล้ว ฉันจะไม่ทำงานต่อนะ ฉันจะไม่กลับไปอีก" เขาอึ้งไปเลย "คุณหมายความว่ายังไงที่ว่าจะไม่กลับไปอีก" ฉันก็เลยบอกว่า "เราโชคดีที่ไม่ต้องพึ่งรายได้ของฉัน เพราะฉะนั้นมันก็ขึ้นอยู่กับว่าเราอยากสร้างครอบครัวยังไง คุณคงไม่ทำงานน้อยลงแน่ ๆ ส่วนฉันก็ไม่เห็นทางที่จะหุ่มเททำงานให้ดีและสร้างครอบครัวไปพร้อมกันได้"

ฉันเล่าบทสนทนาของตัวเองกับบิลล์ให้คุณฟังตรง ๆ ก็เพื่อชี้ให้เห็นถึงประเด็นสำคัญตั้งแต่ต้น ตอนที่ฉันเผชิญปัญหาและความท้าทายของการเป็นผู้หญิงทำงานและเป็นแม่คนไปพร้อมกันนั้น ความคิดของฉันยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่มากพอค่ะ แนวคิดส่วนตัวของฉันตอนนั้น ซึ่งน่าจะไม่ใช่แนวคิดที่มีสตินักก็คือเมื่อคู่สมรสมีลูก ผู้ชายต้องทำงานและผู้หญิงอยู่บ้าน บอกตามตรง ฉันคิดว่าถ้าผู้หญิงอยากอยู่บ้านก็เป็นเรื่องดี แต่นั่นควรเป็นทางเลือกหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่สิ่งที่เราทำเพราะคิดว่าไม่มีทางเลือกอื่น ฉันไม่เสียใจกับการตัดสินใจของตัวเองหรอกนะ ถ้าเลือกได้ก็คงทำแบบเดิมนี่แหละ แต่ตอนนั้นฉันคิดว่ามันเป็นสิ่งที่ใคร ๆ ก็ทำกัน

อันที่จริงครั้งแรกที่มีคนถามว่าฉันเป็นนักสตรีนิยม (feminist) ใช่มั้ย ฉันตอบไม่ถูกเลย เพราะใจฉันไม่คิดว่าตัวเองเป็นนักสตรีนิยม ฉันไม่แน่ใจว่าตอนนั้นตัวเองเข้าใจใหม่ว่านักสตรีนิยมคืออะไร นั่นเป็นตอนที่เจนน์ (Jenn) ลูกสาวของเราอายุยังไม่ถึงขวบปี

ยี่สิบสองปีต่อมา ฉันก็พบว่าตัวเองเป็นนักสตรีนิยมด้วยไปแล้ว เรื่องนี้เรียบง่ายมากสำหรับฉัน การเป็นนักสตรีนิยมหมายถึงการเชื่อมั่นว่าผู้หญิงทุกคนควรได้ใช้สิทธิ์ใช้เสียงของเธอและทำตามศักยภาพที่มี อีกทั้งผู้หญิงและผู้ชายควรทำงานร่วมกันเพื่อทลายกำแพงและลบอคติที่ยังคงจูดั่งผู้หญิงไว้ด้วย

นี่ไม่ใช่สิ่งที่ตัวฉันเมื่อสิบปีก่อนจะกล้าพูดด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม ฉันเพิ่งรู้สึกแบบนี้หลังจากใช้เวลาหลายปีรับฟังผู้หญิงคนอื่น ๆ ซึ่งมักเป็นผู้หญิงที่เผชิญความทุกข์ยากอย่างยิ่งวด เรื่องราวของพวกเธอสอนฉันว่าอะไรบ้างที่ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียม และมนุษย์เราจะเจริญก้าวหน้าได้อย่างไร

แต่นั้นเป็นสิ่งที่ฉันได้เรียนรู้ในภายหลัง ย้อนกลับไปเมื่อ ค.ศ. 1996 ฉันในตอนนั้นยังคงมองทุกอย่างผ่านเลนส์แห่งบทบาทชายหญิงที่คุ้นเคย และฉันก็บอกบิลล์ว่า "ฉันจะไม่กลับไปอีก"

เรื่องนี้ทำเอาบิลล์ควงไปเลย การมีฉันอยู่ที่ไมโครซอฟท์เป็นส่วนสำคัญในชีวิตคู่ของเรา บิลล์ร่วมก่อตั้งบริษัทนี้ใน ค.ศ. 1975 ฉันมาทำงานที่ไมโครซอฟท์ใน ค.ศ. 1987 เป็นผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มบัณฑิต MBA รุ่นแรกที่บริษัทรับเข้าทำงาน เราได้เจอกันหลังจากนั้นไม่นานในงานเลี้ยงของบริษัท ฉันเดินทางไปนิวยอร์กเพื่อทำงานให้ไมโครซอฟท์ แล้วเพื่อนร่วมห้องของฉัน (สมัยนั้นเราพักกันห้องละสองคนเพื่อประหยัดเงิน) ก็บอกให้ฉันไปร่วมงานเลี้ยงอาหารค่ำงานหนึ่งที่ฉันไม่รู้มาก่อนว่ามี ฉันไปถึงงานสายและโต๊ะก็เต็มหมดแล้ว ยกเว้นตัวเดียวที่ยังมีเก้าอี้ว่างอยู่สองตัวติดกัน ฉันก็เลยไปนั่งตรงนั้น ไม่กี่นาทีต่อมาบิลล์ก็มานั่งข้างฉัน

เราคุยกันระหว่างรับประทานอาหารค่ำและฉันก็รู้สึกว่าเขามีท่าทีสนใจ แต่เขาก็เงียบหายไปหลังจากนั้น และแล้วตอนบ่ายวันเสาร์วันหนึ่งเราก็เจอกันที่ลานจอดรถของบริษัท เขาชวนฉันคุยและนัดออกไปเที่ยวในวันศุกร์อีกสองสัปดาห์ถัดไป ฉันหัวเราะแล้วบอกว่า "แบบนี้มันไปหน่อยสำหรับฉันคะ เอาไว้ถามอีกทีตอนใกล้วันนัดก็แล้วกันนะคะ" แล้วฉันก็ให้เบอร์โทรศัพท์กับเขา สองชั่วโมงต่อมาเขาก็โทรหาฉันที่บ้านและชวนออกไปเที่ยวคืนนั้นเลย "แบบนี้เร็วพอหรือยังครับ" เขาถาม

เราพบว่ามึนอะไรคล้ายกันหลายอย่าง เราต่างก็ชอบเกมปริศนาและรักการแข่งขัน ดังนั้น เราจึงเล่นเกมปริศนาและเกมคณิตศาสตร์แข่งกัน ฉันคิดว่า

เขาอึ้งเมื่อฉันเอาชนะเขาได้ในเกมคณิตศาสตร์ แกรมยังชนะตอนเราเล่นเกมคลู (Clue) กันครั้งแรกด้วย มันเป็นเกมกระดานที่คุณต้องทายว่าใครเป็นคนก่อเหตุฆาตกรรมในห้องไหนด้วยอาวุธอะไร เขาชวนให้ฉันอ่าน *The Great Gatsby* ซึ่งเป็นนิยายเรื่องโปรดของเขา แต่ฉันอ่านจบไปแล้วสองรอบ บางทีอาจจะตอนนั้นเองที่เขารู้ว่าเจอคู่แข่งที่สมน้ำสมเนื้อเข้าแล้ว เขางจะบอกว่าเป็นคู่แข่งที่รักมากกว่า ส่วนฉันรู้ตัวว่าเจอคู่แข่งที่สมน้ำสมเนื้อตอนได้เห็นชุดสะสมเพลงของเขา ซึ่งมีผลงานของแฟรงก์ ซินาตรา (Frank Sinatra) และดิออนน์ วอร์วิก (Dionne Warwick) อยู่เยอะมาก เมื่อเราหมั่นกันแล้วก็มีใครบางคนถามบิลล์ว่า "เมลินดาทำให้คุณรู้สึกอย่างไร" เขาตอบว่า "น่าทึ่งมากครับ เธอทำให้ผมรู้สึกเหมือนกำลังจะได้แต่งงาน"

ฉันกับบิลล์ยังมีความเชื่อตรงกันในเรื่องพลังและความสำคัญของซอฟต์แวร์ด้วย เราเชื่อว่า การเขียนซอฟต์แวร์ให้คอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลจะมอบอำนาจในการสร้างสรรค์ให้ปัจเจกชนแบบเดียวกับที่องค์กรมี และการสร้างประชาธิปไตยในอาณาจักรคอมพิวเตอร์ก็จะเปลี่ยนโลกได้ นั่นคือสาเหตุที่เราตื่นตื่นอยากไปทำงานที่ไม่ใครซอฟต์แวร์ทุกวัน ไปเดินเครื่องผลิตซอฟต์แวร์ด้วยความเร็วเต็มสปีด

แต่บทสนทนาเรื่องลูกทำให้เข้าใจชัดเจนว่าวันเวลาที่เราสองคนจะได้ทำงานที่ไม่ใครซอฟต์แวร์ด้วยกันกำลังจะสิ้นสุดลง แม้หลังจากลูกโตแล้วฉันก็คงไม่กลับไปที่นี่อีก ฉันคิดเรื่องนี้มาตั้งแต่ก่อนตั้งครุฑ เคยคุยกับเพื่อนและเพื่อนร่วมงานผู้หญิงเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วด้วย แต่เพิ่งตัดสินใจได้ตอนรู้ว่าจะมีเจนนีนี้แหละ บิลล์ไม่ได้พยายามกล่อมให้ฉันเปลี่ยนใจ เขาแค่ถามซ้ำๆว่า "จริงหรือ!"

เมื่อใกล้วันคลอดเจนนี บิลล์ก็เริ่มถามฉันว่า "ถ้าอย่างนั้นคุณจะทำอะไรต่อไป" ฉันชอบทำงานมากจนเขานึกภาพฉันตัดมันทิ้งจากชีวิตไม่ออก เขาคาดว่าฉันจะเริ่มบางอย่างใหม่ ๆ ทันทีที่เจนนีเกิด

เขาคาดไม่ผิดเลยคะ ไม่นานฉันก็เริ่มหาช่องทางใหม่ๆ เพื่อปลดปล่อยความคิดสร้างสรรค์ และเรื่องที่ผมสนใจมากที่สุดตอนออกจากไมโครซอฟท์ก็

คือการส่งเสริมให้เด็กหญิงและผู้หญิงได้เข้าถึงเทคโนโลยี เพราะเทคโนโลยีมอบสิ่งต่างๆ ให้ฉันมากมาย ตั้งแต่สมัยเรียนระดับมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัย และหลังจากนั้นด้วย

ครูของฉันที่อูร์สุลินสอนเราให้รู้จักคุณค่าของความยุติธรรมทางสังคม และกวาดชั้นเราอย่างหนักด้านการเรียน แต่โรงเรียนแห่งนี้ก็ยังไม่อาจเอาชนะอคติทางเพศที่มีอิทธิพลอย่างมากในสมัยนั้นและยังมีไม่น้อยในสมัยนี้ หากจะบรรยายให้เห็นภาพก็คงต้องเล่าว่า มีโรงเรียนมัธยมชายคาทอลิกอยู่ใกล้กันชื่อ เยสุอิตแดลลัส (Jesuit Dallas) ทั้งสองแห่งถือเป็นโรงเรียนพี่น้องกัน พวกเราเด็กผู้หญิงไปเรียนวิชาแคลคูลัสกับฟิสิกส์ที่เยสุอิต ส่วนพวกเด็กผู้ชายมาเรียนวิชาฟิสิกส์ที่อูร์สุลิน

ก่อนฉันจะเริ่มเรียนปีสุดท้าย ครูวิชาคณิตศาสตร์ของฉันคือครูบาวเออร์ (Bauer) ได้ไปเห็นคอมพิวเตอร์แอปเปิ้ล II+ ที่งานสัมมนาคณิตศาสตร์ในออสติน เมื่อเธอกลับมาโรงเรียนก็บอกว่า "เราต้องหาเครื่องนี้มาให้เด็กๆ ใช้นะคะ" ครูใหญ่คือซิสเตอร์เรเชล (Sister Rachel) บอกว่า "จะเอามาทำอะไรได้ล่ะในเมื่อไม่มีใครใช้เป็น" ครูบาวเออร์ตอบว่า "ถ้าคุณยอมซื้อ ฉันก็จะเรียนวิธีใช้เพื่อมาสอนเด็กๆ เอง" โรงเรียนจึงยอมควักทุนก้อนโตเพื่อซื้อคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลเป็นครั้งแรก เราได้คอมพิวเตอร์ห้าเครื่องสำหรับนักเรียนหญิงทั้งโรงเรียนจำนวนหกร้อยคน พร้อมพริ้นเตอร์แบบใช้ความร้อนอีกหนึ่งเครื่อง

ครูบาวเออร์สละเวลาและเงินส่วนตัวขับรถไปยังมหาวิทยาลัยนอร์ทเท็กซัสสเตต (North Texas State University) เพื่อเรียนวิทยาการคอมพิวเตอร์ ภาคค่ำแล้วกลับมาสอนเราตอนเช้า สุดท้ายเธอก็ได้ปริญญาโทมาหนึ่งใบและเราได้สนุกกันสุดเหวี่ยง เราเขียนโปรแกรมเพื่อแก้โจทย์คณิตศาสตร์ เปลี่ยนตัวเลขเป็นฐานต่างๆ และสร้างภาพกราฟิกเคลื่อนไหวแบบพื้นฐาน ในโครงการหนึ่งฉันเขียนโปรแกรมให้มีภาพหน้ายิ้มทรงสี่เหลี่ยมเคลื่อนไหวรอบๆ จอตามจังหวะเพลงดิสนีย์ "It's a Small World" มันเป็นเรื่องพื้่นๆ มาก เพราะสมัยนั้น

คอมพิวเตอร์ยังทำอะไรกับกราฟิกไม่ได้มากนัก แต่ฉันไม่รู้หรือว่ามันช่างแสนธรรมดา ตอนนั้นฉันภูมิใจมาก ๆ เลย!

ด้วยเหตุนี้ฉันจึงได้รู้ใจตัวเองว่ารักคอมพิวเตอร์ เป็นเพราะโชคและความทุ่มเทของครูผู้ยิ่งใหญ่ที่บอกว่า "เราต้องหาเครื่องนี้มาให้เด็ก ๆ ใช้นะคะ" เธอเป็นคนแรกที่ฉันเห็นว่าช่วยสนับสนุนผู้หญิงในด้านเทคโนโลยี และเวลาต่อมาฉันก็ได้รู้ว่าเรายังต้องการคนแบบเธออีกมากมายนัก สมัยมหาวิทยาลัยฉันได้แต่เรียนเขียนโค้ดกับพวกผู้ชาย คนจบ MBA ที่ได้เข้าทำงานไม่ใคร่ชอบพอรุ่นเดียวกับฉันก็เป็นผู้ชายทั้งหมด ตอนฉันไปสัมภาษณ์งานที่ไม่ใคร่ชอบพอก็พบว่าผู้จัดการทั้งหมดมีผู้หญิงแค่คนเดียว ฉันรู้สึกว่แบบนี้ไม่ค่อยถูกต้องนัก

ฉันอยากให้ผู้หญิงได้รับโอกาสเหล่านี้มากขึ้น และนั่นก็กลายเป็นเป้าหมายของงานการกุศลงานแรกที่ฉันเข้าไปมีส่วนร่วม ซึ่งเกิดขึ้นหลังคลอดเจนนี้นาน ฉันคิดว่าวิธีที่ดีที่สุดเพื่อให้เด็กหญิงเข้าถึงคอมพิวเตอร์ได้คือขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่เขตการศึกษาท้องถิ่นให้นำคอมพิวเตอร์เข้าไปติดตั้งตามโรงเรียนรัฐบาล ฉันเข้าไปมีส่วนร่วมแบบลงลึกในหลายโรงเรียน ไปช่วยให้พวกเขาใช้คอมพิวเตอร์ได้ แต่ยิ่งทำมากเท่าไรก็ยิ่งเห็นชัดเจนว่าการขยายโอกาสด้วยวิธีพยายามส่งคอมพิวเตอร์เข้าไปให้ทุกโรงเรียนในประเทศนั้นมีค่าใช้จ่ายสูงลิ่ว

บิลล์เชื่ออย่างสุดจิตสุดใจว่าเทคโนโลยีควรเป็นสิ่งที่ทุกคนเข้าถึงได้ และตอนนั้นไมโครซอฟท์ก็กำลังทำโครงการเล็กๆ คือบริจาคคอมพิวเตอร์ให้ห้องสมุดเพื่อให้คนทั่วไปได้ใช้อินเทอร์เน็ต เมื่อทำโครงการนี้เสร็จไมโครซอฟท์ก็ได้จัดประชุมเพื่อนำเสนอผลงานให้บิลล์รับทราบ เขาบอกฉันว่า "เฮ้ คุณน่าจะมาฟังด้วยนะ เรื่องนี้เราน่าจะสนใจกันทั้งคู่" หลังจากได้ฟังตัวเลขต่างๆ แล้ว ฉันกับบิลล์ก็บอกกันว่า "ว้าว บางทีเราน่าจะทำแบบนี้ทั่วประเทศเลยนะ คุณคิดว่ายังไง"

ตอนนั้นมูลนิธิของเรายังเป็นแค่กองทุนเล็กๆ และมีแต่แนวคิด เราเชื่อว่าทุกชีวิตมีคุณค่าเท่าเทียมกัน แต่ก็ได้เห็นว่าคุณจริงสวนทางกับความเชื่อนี้ ความยากจนและโรคร้ายเป็นปัญหาในบางพื้นที่มากกว่าพื้นที่อื่น เราอยากตั้งมูลนิธิเพื่อต่อสู้กับความไม่เท่าเทียม แต่ก็หาคนบริหารไม่ได้ ฉันทำเองไม่ไหว เพราะไม่อยากจะกลับไปทำงานเต็มเวลาอีกในขณะที่มีลูกเล็ก ตอนนั้นเองแพตตี สโตนไซเฟอร์ (Patty Stonesifer) ผู้บริหารหญิงแถวหน้าที่ไมโครซอฟท์ ซึ่งเป็นคนที่ฉันกับบิลล์นับถือและชื่นชมกำลังจะออกจากงาน เราบ่มปามเข้าไปหาเธอ ในงานเลี้ยงอำลาและถามว่าอยากคุมโครงการนี้ไหม เธอตอบตกลงและกลายเป็นพนักงานคนแรกของมูลนิธิ ทำงานโดยไม่ได้ค่าตอบแทนในสำนักงานเล็กแคบเหนือร้านพิซซ่า

เราเริ่มงานการกุศลกันแบบนี้เอง ฉันมีเวลาเข้าไปมีส่วนร่วมตอนที่ยังอยู่บ้านกับเจนนี่ เพราะเรายังไม่มีลูกชายชื่อโรรี (Rory) จนกระทั่งเจนนี่อายุได้สามขวบ

เมื่อลองนึกย้อนกลับไปฉันก็คิดได้ว่า ช่วงปีแรกๆ นั้นตัวเองเคยเผชิญคำถามเปลี่ยนชีวิตคำถามหนึ่ง นั่นคือ "เธออยากมีอาชีพหรืออยากเป็นแม่ที่เลี้ยงลูกอยู่บ้าน" คำตอบของฉันคือ "อยากทั้งคู่!" เริ่มต้นด้วยอาชีพ แล้วก็ เป็นแม่ที่เลี้ยงลูกอยู่บ้าน จากนั้นผสมผสานทั้งสองอย่าง ก่อนจะกลับไปมีอาชีพอีกครั้ง ฉันได้โอกาสทำอาชีพสองอาชีพและมีครอบครัวในฝัน เพราะเราโชคดีที่ไม่ต้องอาศัยเงินเดือนของฉัน และมีเหตุผลอีกข้อที่ฉันยังเห็นความสำคัญของมันต่อมาอีกนานหลายปี นั่นคือฉันได้ประโยชน์จากยาเม็ดเล็กที่ช่วยให้กำหนดเวลาและเว้นช่วงการตั้งครรภ์ได้

ฉันคิดว่าน่าตกไม่น้อยที่ฉันกับบิลล์มัวพยายามค้นหาวิธีสร้างความแตกต่าง แต่ฉันกลับไม่เคยเห็นความเชื่อมโยงที่ชัดเจนระหว่างความพยายามช่วยเหลือคนจนที่สุดในโลกกับยาคุมกำเนิดที่ฉันใช้เพื่อบริหารจัดการชีวิตครอบครัวของตัวเอง การวางแผนครอบครัวเป็นส่วนหนึ่งในงานการกุศลช่วง

แรก ๆ ของเรา แต่ตอนนั้นเรายังเข้าใจคุณค่าของมันในวงแคบ และฉันไม่รู้เลยว่า มันจะกลายเป็นสาเหตุที่ดึงฉันออกไปเป็นบุคคลเบื้องหน้า

แต่ก็เห็นได้ชัดว่าฉันเข้าใจคุณค่าของยาคุมกำเนิดที่มีต่อครอบครัวตัวเอง ไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่ฉันไม่ตั้งครรรค์เลยจนกระทั่งทำงานที่ไมโครซอฟท์มานาน เกือบสิบปีและฉันกับบิลล์พร้อมจะมีลูกแล้ว ไม่ใช่เรื่องบังเอิญด้วยที่โรรีเกิด หลังเจนน์สามปี และลูกสาวของเราที่ชื่อฟิบี (Phoebe) ก็เกิดหลังจากโรรีสามปี มันเป็นการตัดสินใจของฉันและบิลล์ที่อยากทำแบบนั้น แน่ใจว่ามีเรื่องของ โชคมาเกี่ยวข้องด้วย ฉันโชคดีที่ตั้งครรรค์ได้ตอนที่ต้องการ แต่ฉันก็ยังเลือก *ไม่* ตั้งครรรค์ได้ตอนที่ไม่ต้องการด้วย มันช่วยให้เราได้มีชีวิตและครอบครัว สมดังใจหวัง

ค้นหาความคิดสำคัญที่ขาดหายไป

ฉันกับบิลล์ตั้งมูลนิธิบิลล์และเมลินดาเกตส์ (Bill & Melinda Gates Foundation) อย่างเป็นทางการใน ค.ศ. 2000 เป็นองค์กรที่เกิดจากการรวมตัวของมูลนิธิการ เรียนรู้เกตส์ (Gates Learning Foundation) กับมูลนิธิวิลเลียม เอช. เกตส์ (William H. Gates Foundation) เราตั้งชื่อมูลนิธิด้วยชื่อเราทั้งคู่ เพราะฉันจะ มีบทบาทสำคัญในการบริหารจัดการมัน มีมากกว่าบิลล์ตอนนั้นเสียอีก เพราะ เขายังทำงานให้ไมโครซอฟท์เต็มตัวและจะเป็นเช่นนั้นต่อไปอีกแปดปี ตอนนั้น เรามีลูกสองคน เจนน์อายุสี่ขวบและเข้าโรงเรียนอนุบาลแล้ว ส่วนโรรีเพิ่งอายุ แค่ขวบเดียว ฉันตื่นเต้นมากที่จะได้ทำงานเพิ่ม แต่ก็ออกตัวชัดเจนว่าอยากทำ แ่งานเบื้องหลัง ฉันอยากศึกษาปัญหา เดินทางไปเรียนรู้เพิ่มเติม และวาง กลยุทธ์ แต่ปฏิเสธไม่ยอมรับงานเบื้องหน้าของมูลนิธิอยู่นาน ฉันเห็นตัวอย่าง จากบิลล์ที่เปิดตัวต่อโลกและกลายเป็นคนดัง ซึ่งฉันไม่อยากเป็นอย่างนั้น แต่

เรื่องสำคัญยิ่งกว่าก็คือฉันไม่อยากอยู่ห่างจากลูก ฉันอยากเลี้ยงดูพวกเขาแบบปกติให้มากที่สุด นั่นเป็นเรื่องสำคัญมากสำหรับฉัน และฉันก็รู้ว่าถ้าสถานะความเป็นส่วนตัวเมื่อไรก็ยากจะปกป้องความเป็นส่วนตัวของลูกๆ ได้ (ตอนลูกๆ เข้าเรียน เราให้ใช้นามสกุลเดิมของฉันคือเฟรนช์ (French) เพื่อรักษาความเป็นส่วนตัว) เหตุผลสุดท้ายที่ทำให้ฉันอยากหลีกเลี่ยงงานเบื้องหน้าคือฉันเป็นพวกยึดถือความสมบูรณ์แบบค่ะ ฉันรู้สึกตลอดมาว่าต้องมีคำตอบสำหรับคำถามทุกข้อ และฉันรู้สึกว่าคุณเองยังรู้ไม่มากพอจะเป็นกระบอกเสียงให้มูลนิธิตอนนั้น ดังนั้น ฉันจึงบอกชัดเจนว่าจะไม่พูดปาฐกถาหรือให้สัมภาษณ์ใดๆ ทั้งสิ้น นั่นเป็นงานของบิลล์ อย่างน้อยก็ในช่วงแรก

ตั้งแต่ต้นเราพยายามมองหาปัญหาที่รัฐบาลและตลาดไม่สนใจ หรือทางออกที่ยังไม่มีใครลองทำ เราอยากค้นพบความคิดสำคัญที่ขาดหายไป ความคิดที่จะช่วยให้เงินทุนก้อนเล็กๆ จุดประกายการเปลี่ยนแปลงใหญ่ๆ ได้ การศึกษาของเราเริ่มต้นระหว่างการเดินทางไปแอฟริกาใน ค.ศ. 1993 ซึ่งเป็นปีก่อนที่เราจะแต่งงานกัน ตอนนั้นเรายังไม่ได้ตั้งมูลนิธิ และยังไม่รู้ว่าจะลงทุนเพื่อปรับปรุงคุณภาพชีวิตคนได้อย่างไร

แต่เราได้เห็นภาพที่ติดตรึงอยู่ในใจ ฉันจำได้ว่านั่งรถออกนอกเมืองเมืองหนึ่งและเห็นแม่ที่อุ้มท้องลูกคนหนึ่งและแบกลูกอีกคนไว้บนหลัง อีกทั้งมีกิ่งไม้มัดใหญ่เทินอยู่บนศีรษะ เห็นได้ชัดว่าเธอเดินมาไกลมากโดยไม่สวมรองเท้า ในขณะที่ฉันเห็นพวกผู้ชายสวมรองเท้าแตะและสูบบุหรี่โดยไม่มีกิ่งไม้บนศีรษะหรือเด็กอยู่ข้างตัวเลยด้วยซ้ำ เมื่อรถแล่นต่อไปฉันก็ได้เห็นผู้หญิง แบกสัมภาระหนักอีกหลายคน ทำให้ฉันอยากเข้าใจชีวิตของพวกเขาให้มากขึ้น

หลังกลับจากแอฟริกา ฉันกับบิลล์จัดงานเลี้ยงอาหารค่ำที่บ้านของเราให้แนน โคแฮน (Nan Keohane) ผู้ที่ตอนนั้นเป็นอธิการบดีมหาวิทยาลัยดุ๊ก สมัยนั้นฉันแทบไม่ได้จัดงานอะไรแบบนี้เลย แต่ก็ดีใจที่ได้ทำ นักวิจัยคนหนึ่งในงานเลี้ยงบอกเราเรื่องเด็กจำนวนมากในประเทศยากจนที่เสียชีวิตเพราะ

ห้องร่วรงและบอกว่าผงน้ำตาลเกลือแร่อาจช่วยชีวิตพวกเขาได้ หลังจากนั้นไม่นานก็มีเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งแนะนำให้เราอ่าน *World Development Report 1993* ซึ่งแสดงตัวเลขการเสียชีวิตจำนวนมากที่อาจป้องกันได้ด้วยความช่วยเหลือราคาถูก แต่ความช่วยเหลือกลับไม่ไปถึงคนที่ต้องการ เพราะไม่มีใครรู้สึกว่าเป็นหน้าที่ที่ต้องทำ จากนั้นฉันกับบิลล์ก็ได้อ่านบทความที่ชวนใจสลายของนิโคลัส คริสตอฟ (Nicholas Kristof) ใน *The New York Times* เกี่ยวกับโรคท้องร่วงที่ทำให้เด็กนับล้านในประเทศกำลังพัฒนาเสียชีวิต ทุกสิ่งที่เราได้ยินและได้อ่านมีแก่นเรื่องเหมือนกันหมด เด็ก ๆ ในประเทศยากจนกำลังตายจากภาวะที่ไม่มีเด็กคนไหนในสหรัฐอเมริกาต้องเผชิญ

บางครั้งความจริงและความรู้ใหม่ๆ ก็ยังไม่ซึมซับสู่ใจจนกระทั่งเราได้ฟังมันจากหลายๆ แหล่ง จากนั้นทุกอย่างก็เริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา เมื่ออ่านเรื่องเด็กที่กำลังจะตายแต่อาจจะช่วยชีวิตไว้ได้บ่อยเข้า ฉันกับบิลล์ก็เริ่มคิดว่า *บางทีเราอาจทำอะไรบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้*

สิ่งที่เราารู้สึกว่าน่าตกใจที่สุดคือแทบไม่มีใครสนใจเรื่องนี้ บิลล์เคยพูดไว้ในปาฐกถาหลายครั้งโดยยกตัวอย่างเหตุการณ์เครื่องบินตก ถ้าเครื่องบินลำหนึ่งตก มีคนตายสามร้อยคน เป็นเรื่องเศร้าสำหรับครอบครัว และมีข่าวลงหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ แต่ในวันเดียวกันนั้นมีเด็กตายสามหมื่นคน เป็นเรื่องเศร้าสำหรับครอบครัว แต่ไม่มีข่าวลงหนังสือพิมพ์ฉบับไหนเลย เราไม่รู้เรื่องที่เกิดเหล่านี้ตายเพราะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในประเทศยากจน สิ่งที่เกิดในประเทศยากจนไม่ได้รับความสนใจมากนักในประเทศร่ำรวย นั่นคือเรื่องที่ทำให้จิตสำนึกของฉันสั่นคลอนมากที่สุด เด็กนับล้านกำลังจะตายเพราะยากจน แต่เราไม่รู้เรื่องนี้เลยเพราะพวกเขาอยากจน ตอนนั้นเองที่เราเริ่มทำงานเพื่อสุขภาพของคนในโลก เราเริ่มเห็นหนทางสร้างความเปลี่ยนแปลง

การช่วยชีวิตเด็กเป็นเป้าหมายที่ทำให้เราเริ่มงานระดับโลก การลงทุนใหญ่ครั้งแรกของเราอยู่ในรูปแบบของวัคซีน เราตกใจเมื่อได้รู้ว่าวัคซีนที่พัฒนา

ในสหรัฐอเมริกาต้องใช้เวลาเดินทางลึบห้าถึงยี่สิบปีกว่าจะถึงเด็ก ๆ ยากจนในประเทศกำลังพัฒนา ส่วนโรคที่ฆ่าเด็ก ๆ ในประเทศกำลังพัฒนาที่ไม่ใช่เป้าหมายในการผลิตวัคซีนของนักวิจัยที่สหรัฐฯ นั้นเป็นครั้งแรกที่เราได้เห็นอย่างชัดเจนว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อไม่มีแรงจูงใจทางการตลาดเพื่อช่วยเด็กยากจน ผลก็คือเด็กนับล้านต้องตาย

นั่นเป็นบทเรียนสำคัญสำหรับเรา ดังนั้น เราจึงร่วมมือกับรัฐบาลและองค์กรต่างๆ ก่อตั้ง GAVI พันธมิตรวัคซีน (GAVI, the Vaccine Alliance) เพื่อใช้กลไกการตลาดนำวัคซีนไปให้เด็ก ๆ ทั่วโลก บทเรียนอีกอย่างที่เราได้รับมาคือปัญหาความยากจนและโรคภัยเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงถึงกันเสมอ ไม่มีปัญหาใดที่ไม่โยงใยถึงปัญหาอื่นเลย

ครั้งหนึ่งฉันเดินทางไปทำงานให้มูลนิธิที่มาลาวี และรู้สึกสะเทือนใจอย่างยิ่งเมื่อเห็นแม่หลายต่อหลายคนมายืนเข้าแถวยาวท่ามกลางความร้อนเพื่อให้ลูก ๆ ได้ฉีดวัคซีน เมื่อฉันได้คุยกับผู้หญิงเหล่านั้น พวกเธอก็บอกว่าเดินมาไกลขนาดไหน หลายคนมาไกลลึบห้าหรือยี่สิบห้ากิโลเมตร พวกเธอบอกอาหารติดตัวมาเพื่อให้พอกินตลอดวัน อีกทั้งต้องพาลูกคนอื่น ๆ ที่ไม่ได้ฉีดวัคซีนมาด้วย นับเป็นวันที่ยากลำบากสำหรับผู้หญิงที่มีชีวิตลำบากมากอยู่แล้ว แต่นี่ก็เป็นการเดินทางที่เราพยายามช่วยให้ง่ายขึ้นและสั้นลง เป็นการเดินทางที่เราพยายามกระตุ้นให้แม่ ๆ ทั้งหลายยอมมากขึ้น

ฉันจำได้ว่าเห็นแม่อายุน้อยคนหนึ่งที่มีลูกเล็กๆ มาด้วย จึงถามเธอว่า "คุณพาเด็ก ๆ ที่น่ารักเหล่านี้มาฉีดวัคซีนใช่ไหมคะ"

เธอตอบว่า "แล้วฉันไม่ได้ฉีดหรือ ทำไมฉันต้องเดินฝ่าความร้อนไกลยี่สิบกิโลเมตรเพื่อไปฉีดยาด้วย" เธอไม่ได้พูดถึงวัคซีน แต่พูดถึงเดโปโพรเวรา (Depo Provera) ซึ่งเป็นยาฉีดคุมกำเนิดที่ให้ผลระยะยาวและจะช่วยให้เธอไม่ตั้งครรภ์

เธอมีลูกมากจนเลี้ยงไม่ไหวแล้ว จึงกลัวจะมีเพิ่มขึ้นอีก แต่ความคิดว่าจะต้องใช้เวลาหนึ่งวันเต็มๆ เดินทางไปยังสถานีอนามัยห่างไกลซึ่งยากมากก็น่าทึ่ง เธออดสูดอากาศทำให้เธอหงุดหงิดมาก ระหว่างการเดินทางช่วงแรกๆ ฉันเจอแม่แบบเธออีกหลายคนที่ย้ายหัวข้อสนทนาจากรื่องวัคซีนของลูกไปยังเรื่องการวางแผนครอบครัว

ฉันจำได้ว่าเดินทางไปยังหมู่บ้านแห่งหนึ่งในไนเจอร์และได้พบแม่คนหนึ่งชื่อซาดิ เซยนิ (Sadi Seyni) ลูกหกคนแข่งกันแย่งความสนใจของเธอตลอดเวลาที่เราคุยกัน เธอบอกฉันเหมือนที่แม่หลายๆ คนเคยบอก "ถ้าฉันต้องมีลูกอีกคนก็คงไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย แต่ที่มีอยู่ตอนนี้ก็หาเลี้ยงไม่ไหวแล้ว!"

ในย่านชุมชนที่ใหญ่โตและยากจนมากของไนโรบีชื่อโกโรโกโซ (Korogocho) ฉันได้พบแมรี (Mary) คุณแม่ยังสาวผู้ชายกระเป่าเป่าทำจากเศษผ้ายีนสีน้ำเงิน เธอเชิญฉันเข้าไปในบ้านซึ่งเธอกำลังเย็บผ้าและเลี้ยงลูกเล็กสองคนอยู่ เธอบอกว่าใช้ยาคุมกำเนิดเพราะ "ชีวิตนั้นยากลำบาก" ฉันถามว่าสามีเธอสนับสนุนการตัดสินใจครั้งนี้ไหม เธอบอกว่า "เขาก็รู้ว่าชีวิตนั้นยากลำบาก"

ฉันเริ่มได้ยินและได้เห็นความต้องการยาคุมกำเนิดมากขึ้นเรื่อยๆ ระหว่างเดินทางไปประเทศต่างๆ ไม่ว่าจะไปด้วยจุดประสงค์ใดก็ตาม ฉันได้ไปเยือนชุมชนที่แม่ทุกคนเคยสูญเสียลูกและทุกคนมีคุณรู้จักที่ตายระหว่างคลอดบุตร ฉันได้พบแม่อีกหลายคนที่ไม่อยากตั้งครรภ์เพราะแค่ลูกที่มีอยู่ก็เลี้ยงไม่ไหวแล้ว ฉันเริ่มเข้าใจว่าทำไมผู้หญิงเหล่านี้ชอบพูดเรื่องยาคุมกำเนิด แม้ฉันไม่ได้ไปที่นั่นเพื่อคุยเรื่องนี้ก็ตาม

ผู้หญิงเหล่านี้กำลังสัมผัสประสบการณ์ที่ฉันเคยแต่อ่านเจอในเอกสาร ใน ค.ศ. 2012 มีผู้หญิงสองร้อยหกสิบล้านคนในประเทศยากจนที่สุดในโลกหกสิบเก้าประเทศใช้ยาคุมกำเนิด ยังมีผู้หญิงอีกกว่าสองร้อยล้านคนในประเทศเหล่านั้นที่อยากใช้ยาคุมกำเนิดแต่ไม่มีโอกาส นั่นแปลว่ามีผู้หญิงนับล้านในโลกกำลังพัฒนาที่ตั้งครรภ์เร็วเกินไป ซ้ำเกินไป และบ่อยเกินไปจน

ร่างกายรับไม่ไหว เมื่อผู้หญิงในประเทศกำลังพัฒนาเว้นช่วงตั้งครรภ์ได้อย่างน้อยสามปี ทารกแต่ละคนก็มีโอกาสรอดชีวิตในช่วงขวบปีแรกเพิ่มขึ้นเกือบสองเท่า และมีแนวโน้มที่จะได้ฉลองวันเกิดอายุห้าขวบเพิ่มขึ้นสามสิบห้าเปอร์เซ็นต์ นั่นเป็นเหตุผลที่เพียงพอจะสนับสนุนให้คนเข้าถึงยาคุมกำเนิดมากขึ้น แต่การรอดชีวิตของเด็กก็ยังเป็นแค่เหตุผลหนึ่งเท่านั้น

งานวิจัยด้านสาธารณสุขที่ยาวนานที่สุดครั้งหนึ่งเริ่มต้นในทศวรรษ 1970 เมื่อมีการกำหนดให้ครอบครัวครึ่งหนึ่งในหลายหมู่บ้านของบังกลาเทศได้รับยาคุมกำเนิด ในขณะที่อีกครึ่งไม่ได้รับ ผ่านไปสี่สิบปี แม่ ๆ ผู้กินยาคุมกำเนิดมีสุขภาพแข็งแรงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้กิน ลูก ๆ ของพวกเธอได้รับสารอาหารดีกว่า ครอบครัวมีฐานะดีกว่า ผู้หญิงมีค่าแรงสูงกว่า ลูกชายและลูกสาวมีการศึกษาสูงกว่า

เหตุผลนั้นเรียบง่าย เมื่อผู้หญิงกำหนดได้เองว่าจะตั้งครรภ์ตอนไหน และเว้นช่วงจากการตั้งครรภ์ได้ตามต้องการ พวกเธอก็มีแนวโน้มจะพัฒนาการศึกษาของตัวเอง หารายได้เพิ่ม เลี้ยงลูกให้มีสุขภาพแข็งแรง และมีเวลากับเงินพอจะมอบอาหาร การดูแล และการศึกษาที่เด็ก ๆ ต้องการเพื่ออนาคตที่ดี เมื่อลูก ๆ ไปได้ไกลตามศักยภาพก็จะไม่ตกอยู่ในฐานะยากจน ครอบครัวและประเทศจะหลุดพ้นจากความยากจนได้ด้วยวิธีนี้เอง อันที่จริงในช่วงห้าสิบปีที่ผ่านมา ไม่มีประเทศใดหลุดพ้นจากความยากจนได้โดยไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าถึงยาคุมกำเนิดมากขึ้น

เราจัดหายาคุมกำเนิดให้ส่วนหนึ่งในช่วงแรก ๆ ของมูลนิธิ แต่เรายังลงทุนเรื่องนี้ไม่มากพอสมกับประโยชน์ของมัน เราใช้เวลาอยู่หลายปีกว่าจะเรียนรู้ว่ายาคุมกำเนิดเป็นนวัตกรรมที่ช่วยชีวิต ยุติความยากจน และสร้างพลังให้ผู้หญิงได้อย่างยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา เมื่อได้เห็นพลังของการวางแผนครอบครัวอย่างเต็มที่ เราก็รู้ว่ายาคุมกำเนิดต้องมีความสำคัญมากขึ้นในแผนงานของเรา

เรื่องนี้ยังไม่ใช่แค่การควักกระเป๋าให้มากขึ้นด้วย เราต้องลงทุนวิจัย

ยาคุมกำเนิดชนิดใหม่ที่มีผลข้างเคียงน้อยลง ใช้ได้นานขึ้น และมีราคาถูกลง อีกทั้งต้องเป็นแบบที่ผู้หญิงหาได้ในหมู่บ้านหรือใช้เองได้ในบ้าน เราต้องการความร่วมมือจากรอบโลก รวมถึงจากรัฐบาล องค์กรระดับโลก และบริษัทยาที่ทำงานกับลูกค้าในท้องถิ่นเพื่อส่งมอบเครื่องมือคุมกำเนิดให้ผู้หญิงถึงที่อยู่ของพวกเขาด้วย เราต้องการคนที่จะมาเป็นกระบอกเสียงให้ผู้หญิงที่ไร้สิทธิ์ไร้เสียง เมื่อถึงตอนนั้นฉันก็ได้เจอคนน่าทึ่งมากมายผู้ทำงานในขบวนการเพื่อการวางแผนครอบครัวมานานหลายสิบปี ฉันพยายามคุยกับคนเหล่านี้ให้ได้มากที่สุดและถามว่ามูลนิธิของเราจะช่วยอะไรได้บ้าง ฉันจะทำอะไรได้บ้างเพื่อให้เสียงของทุกคนดังขึ้น

ทุกคนที่ฉันถามดูเหมือนจะรีบไปอย่างน่าอัศจรรย์ ราวกับคำตอบนั้นชัดเจนมากแต่ฉันมองไม่เห็นเอง สุดท้ายก็มีสองสามคนที่บอกฉันว่า "วิธีที่ดีที่สุดที่คุณจะสนับสนุนประโยชน์สาธารณะได้ก็คือต้องเป็นผู้สนับสนุนสาธารณะเสียเอง คุณต้องมาทำงานร่วมกับเรา"

นั่นไม่ใช่คำตอบที่ฉันมองหา

ฉันเป็นคนเก็บตัว ในบางแง่มุมก็ค่อนข้างขี้อายด้วยซ้ำ สมัยเรียนก็เป็นเด็กที่ยกมือก่อนพูดในชั้นขณะที่เด็กอื่นตะโกนคำตอบมาจากแถวหลัง ฉันชอบทำงานเบื้องหลัง ฉันอยากศึกษาข้อมูล ไปดูงาน พบปะคนที่เกี่ยวข้อง คิดกลยุทธ์ และแก้ปัญหา ตอนนั้นฉันเริ่มคุ้นกับการพูดปาฐกถาและให้สัมภาษณ์แล้ว แต่อยู่ๆเพื่อนร่วมงานกับนักบรรณารักษ์ก็กดดันให้ฉันก้าวออกไปเป็นผู้สนับสนุนสาธารณะเรื่องการวางแผนครอบครัว เรื่องนี้ทำให้ฉันหัวงันใจ

ฉันคิดว่า *ไอ้โฮ* นี่ฉันจะก้าวออกไปอยู่เบื้องหน้าในเรื่องที่อิงการเมืองอย่างการวางแผนครอบครัวนี้หรือ *ทั้งๆที่ศาสนาที่ฉันนับถือและกลุ่มอนุรักษ์นิยมต่อต้านเรื่องนี้อย่างหนักนะหรือ* ตอนที่แพตตี สโตนไซเฟอร์เป็นซีอีโอของมูลนิธิก็เคยเตือนฉันว่า "เมลินดา ถ้ามูลนิธิก้าวไปสนับสนุนเรื่องนี้แบบเต็มตัวเมื่อไร คุณจะตกเป็นเป้าของความขัดแย้งทันทีเพราะคุณเป็นชาวคาทอลิก"

จะมีคำถามมากมายที่พุ่งตรงเข้าหาคุณ"

ฉันรู้ว่านี่จะเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ของตัวเอง แต่ก็ชัดเจนว่าโลกต้องทำอะไรมากกว่านี้ในเรื่องการวางแผนครอบครัว แม้จะมีผู้สนับสนุนที่มุ่งมั่นทำงานมาหลายสิบปี แต่กระบวนการก็ยังชะงักกันเป็นส่วนใหญ่ การวางแผนครอบครัวไม่ใช่หัวข้อด้านสุขภาพที่โลกให้ความสำคัญ ส่วนหนึ่งเพราะมันกลายเป็นเรื่องการเมืองแบ่งขั้วในสหรัฐอเมริกา อีกทั้งยังเป็นเพราะโรคเอดส์และโครงการวัคซีนดึงเงินทุนกับความสนใจของโลกไปจากยาคุมกำเนิดด้วย (จริงอยู่ว่าโรคเอดส์ทำให้เกิดความพยายามแจกจ่ายถุงยางอนามัยในวงกว้าง แต่มันก็ไม่ใช่อุปกรณ์คุมกำเนิดที่มีประโยชน์สำหรับผู้หญิงหลายคนด้วยเหตุผลที่ฉันจะได้อธิบายต่อไป)

ฉันรู้ว่าการก้าวออกไปเป็นผู้สนับสนุนการวางแผนครอบครัวจะทำให้ฉันโดนวิพากษ์วิจารณ์ในแบบที่ไม่คุ้นเคย อีกทั้งจะทำให้สิ้นเปลืองเวลาและพลังงานที่อาจใช้ทำกิจกรรมอื่น ๆ ของมูลนิธิด้วย แต่ฉันก็เริ่มรู้สึกว่ามีเรื่องใดที่มีค่าคู่ควรให้เสียสละแบบนั้น มันก็คือเรื่องนี้แหละ ฉันรู้สึกกับเรื่องนี้ลึกซึ้งมาก การวางแผนครอบครัวเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้หากเราจะมีครอบครัว มันช่วยให้ฉันได้ทำงานและมีเวลาดูแลลูกแต่ละคน มันเป็นสิ่งที่ทั้งเรียบง่าย ราคาถูก ปลอดภัย และทรงพลัง ไม่มีผู้หญิงคนใดที่ฉันรู้จักขาดแคลนยาคุมกำเนิด แต่กลับมีผู้หญิงอีกหลายร้อยล้านคนทั่วโลกอยากใช้แต่ไม่มีใช้ ความไม่เท่าเทียมนี้ช่างอยุติธรรมสิ้นดี ฉันไม่อาจทำเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ได้ในเมื่อมีผู้หญิงและเด็กมากมายกำลังจะตายเพราะขาดแคลนเครื่องมืออันแพร่หลายที่อาจช่วยชีวิตพวกเขาได้

ฉันยังนึกถึงหน้าที่ของตัวเองต่อลูก ๆ ด้วย นี่คือโอกาสที่ฉันจะได้ยื่นหยัดเพื่อผู้หญิงที่ไม่มีสิทธิ์มีเสียง หากฉันปฏิเสธโอกาสนี้แล้วจะเป็นต้นแบบให้ลูก ๆ ได้อย่างไร ฉันอยากให้พวกเขาปฏิเสธงานยากในอนาคตเพราะทำตามตัวอย่างของฉันอย่างนั้นหรือ

แม้ของฉันทเองก็มีอิทธิพลอย่างสูงในการตัดสินใจเลือกครั้งนี้ แม้ท่านอาจไม่รู้ตัวก็ตาม สมัยฉันเด็กๆ แม่มักบอกว่า "ถ้าลูกไม่กำหนดสิ่งที่ยากทำ คนอื่นก็จะมากำหนดให้ลูก" ถ้าฉันไม่จัดตารางชีวิตเพื่อทำสิ่งที่ฉันรู้สึกว่าคุณค่า คนอื่นก็อาจมาจัดตารางชีวิตให้ฉันทำสิ่งที่พวกเขาู้สึกว่าคุณค่า

สุดท้าย สมองของฉันทคอยเก็บภาพผู้หญิงที่เคยพบเจอเอาไว้เสมอ และฉันทยังเก็บภาพถ่ายของคนที่ทำให้ฉันทประทับใจมากที่สุดเอาไว้ด้วย เรื่องราวชีวิตที่พวกเขาเผยแพร่ออกมาให้ฉันทได้ค่าหากฉันทไม่ช่วยพวกเขาตอนที่มีโอกาส

นั่นคือสิ่งที่ทำให้ฉันทตัดสินใจได้ ฉันทจะยอมเผชิญความกลัวและออกไปพูดกับคนทั่วไปเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัว

ฉันทรับคำเชิญจากรัฐบาลสหราชอาณาจักรให้ร่วมเป็นผู้สนับสนุนการประชุมสุดยอดเรื่องการวางแผนครอบครัวในลอนดอน โดยร่วมกับประมุขแห่งรัฐ ผู้เชี่ยวชาญ และนักณรงค์จำนวนมากที่สุดเท่าที่เรายังจะติดต่อมาได้ เราตัดสินใจว่ามูลนิธิจะยกระดับความมุ่งมั่นในเรื่องการวางแผนครอบครัวเป็นเท่าตัว และจัดให้มันเป็นเรื่องสำคัญสูงสุด เราอยากให้ทั้งโลกมุ่งมั่นช่วยเหลือผู้หญิงทุกคนในทุกประเทศให้ได้เข้าถึงยาคุมกำเนิด เพื่อทุกคนจะมีสิทธิ์ตัดสินใจได้เองว่าจะมีลูกหรือไม่และมีตอนไหน

แต่ฉันทยังคิดไม่ตกว่าบทบาทของตัวเองคืออะไรและมูลนิธิต้องทำอะไรบ้าง แค่จัดประชุมระดับโลก พูดถึงยาคุมกำเนิด ลงนามในปฏิญญาแล้วกลับบ้านน่าจะยังไม่เพียงพอ เราต้องตั้งเป้าหมายและวางแผนกลยุทธ์ด้วย

เราร่วมมือกับรัฐบาลสหราชอาณาจักรเพื่อเร่งมือจัดการประชุมที่ลอนดอนช่วงเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2012 หรือสองสัปดาห์ก่อนที่ความสนใจของทุกคนจะหันไปหาพิธีเปิดกีฬาโอลิมปิกที่ลอนดอนตอนปลายเดือน

เมื่อวันประชุมใกล้เข้ามา สื่อต่างๆ พากันเสนอข่าวสารที่เน้นย้ำว่าการวางแผนครอบครัวมีคุณค่าด้านการช่วยชีวิตคน *The Lancet* ซึ่งเป็นวารสารทางการแพทย์ของอังกฤษตีพิมพ์ผลการศึกษานี้ได้รับทุนจากรัฐบาลสหราชอาณาจักร

อาณาจักรและมูลนิธิของเรา แสดงให้เห็นว่าการเข้าถึงเครื่องมือคุมกำเนิดจะลดจำนวนแม่ที่เสียชีวิตจากการคลอดบุตรได้ถึงหนึ่งในสาม รายงานโดยองค์การช่วยเหลือเด็ก (Save the Children) เผยว่ามีเด็กสาววัยรุ่นหนึ่งล้านคนเสียชีวิตหรือบาดเจ็บจากการคลอดบุตรในแต่ละปี ซึ่งทำให้การตั้งครรภ์เป็นสาเหตุการตายอันดับหนึ่งของเด็กสาววัยรุ่น การค้นพบเหล่านี้และการค้นพบอื่นๆ ช่วยสร้างบรรยากาศเร่งด่วนให้การประชุม

มีคนมากมายมาร่วมการประชุมครั้งนี้ รวมถึงคนระดับประมุขรัฐจำนวนมาก ปาฐกถาผ่านพ้นไปด้วยดีและฉันก็พอใจ แต่ฉันรู้ว่าบททดสอบของความสำเร็จอยู่ที่ว่าใครจะก้าวออกมาสนับสนุน และเราจะเพิ่มเงินทุนให้เรื่องนี้ได้มากแค่ไหน จะทำอย่างไรหากผู้นำชาติต่างๆ ไม่สนับสนุนข้อเสนอ จะทำอย่างไรหากรัฐบาลต่างๆ ไม่เพิ่มเงินทุน ความกังวลเหล่านี้ทำให้ฉันรู้สึกพะอืดพะอมอยู่เป็นเดือนๆ แทบไม่ต่างจากความกลัวว่าเมื่อจัดงานเลี้ยงแล้วอาจไม่มีใครสักคนมาร่วมงาน แต่งานนี้จะมีสื่อมวลชนมาแน่ๆ เพื่อรายงานความล้มเหลวของเรา

ฉันจะไม่พูดว่าไม่น่ากังวลไปก่อนเลย เพราะความกังวลช่วยให้ฉันทำงานหนักขึ้น แต่เงินทุนและการสนับสนุนนั้นมากเกินกว่าที่ฉันหวังไว้ด้วยซ้ำ สหราชอาณาจักรเพิ่มความมุ่งมั่นในเรื่องการวางแผนครอบครัวขึ้นเป็นเท่าตัว ปรานาธิปไตยแห่งแทนซาเนีย รวันดา ยูกันดา และบูร์กินาฟาโซ รวมถึงรองประธานาธิบดีแห่งมาลาวีได้มาร่วมประชุมด้วย และมีบทบาทสำคัญในการระดมทุนได้ถึงสองพันล้านดอลลาร์จากประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งก็รวมถึงเซเนกัลที่เพิ่มความมุ่งมั่นเป็นเท่าตัว และเคนยาซึ่งเพิ่มงบประมาณแห่งชาติสำหรับการวางแผนครอบครัวขึ้นอีกหนึ่งในสาม เราให้คำมั่นร่วมกันว่าจะจัดหายาคุมกำเนิดให้ผู้หญิงอีกหนึ่งร้อยสี่ล้านคนก่อนถึงปลายทศวรรษนี้ ผ่านขบวนการที่เราตั้งชื่อให้ว่า FP2020 นี่ถือเป็นเงินก้อนใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมาเพื่อสนับสนุนการเข้าถึงยาคุมกำเนิด

แค่จุดเริ่มต้น

หลังการประชุม ฉันกับแมรี เลห์แมน (Mary Lehman) ผู้เป็นเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยมัธยมและเดินทางมาลอนดอนด้วยกัน ได้ไปร่วมรับประทานอาหารค่ำกับสตรีผู้ทรงอิทธิพลจำนวนหนึ่งที่มางานประชุมครั้งนี้ เราทุกคนดื่มไวน์และดื่มด่ำกับความรื่นรมย์ที่พึงพอใจ โดยส่วนตัวแล้วฉันโล่งอกที่ทำหน้าที่เสร็จสิ้นเสียที หลังจากหลายเดือนของการวางแผนและวิตกกังวล ฉันก็รู้สึกว่าจะได้ผ่อนคลายแล้ว

ตอนนั้นเองที่ผู้หญิงทุกคนพากันบอกฉันว่า "เมลินดา คุณไม่เข้าใจหรอก หรือ การวางแผนครอบครัวเป็น*แค่ก้าวแรก*สำหรับผู้หญิง! เราต้องเดินทางต่อไปยังเรื่องที่ใหญ่กว่านี้มาก!"

ฉันเป็นคนเดียวในงานที่ไร้เดียงสาพอจะรู้สึกประหลาดใจ แล้วฉันก็*ตกตะลึงพริ้งเพริด*มาก ฉันไม่อยากได้ยินอะไรแบบนี้เลย ฉันคุยกับแมรีในรถหลังอาหารมื้อนั้น บอกเธอเข้าไปซ้ำมาว่า "แมรี พวกนั้นต้องล้อเล่นแน่ๆ" ฉันเกือบร้องไห้และเอาแต่คิดว่า *ไม่มีทาง ฉันได้ทำในส่วนของฉันแล้ว แล้วมันก็มากกว่าที่ฉันจะรับไหวด้วย แค่วางแผนครอบครัวอย่างเดียวก็มึนงานรออยู่มหาศาลแล้วถ้าเราอยากบรรลุเป้าหมายที่เพิ่งประกาศไป ถ้ามีปัญหาเกี่ยวกับผู้หญิงที่มากมายกว่านี้แล้วจะจัดการอย่างไร*

เสียงเรียกร้องให้ทำ "มากขึ้น" นี้กลายเป็นเรื่องที่รับฟังได้ยากเป็นพิเศษ หลังฉันเดินทางไปเซเนกัลมาเมื่อก่อนหน้านั้นไม่กี่วัน ฉันได้ไปนั่งอยู่ในกระท่อมหลังเล็กกับผู้หญิงกลุ่มหนึ่งที่คุยเรื่องการชริบอวัยวะเพศหญิง พวกเขาทุกคนโดนชริบกันหมดแล้ว หลายคนเคยจับตัวลูกสาวตรึงไว้ตอนที่ลูกโดนชริบ ขณะที่พวกเขาเล่าเรื่องนี้ให้ฉันฟัง เพื่อนร่วมงานของฉันชื่อมอลลี เมลซิง (Molly Melching) ที่ทำงานในเซเนกัลมานานนับสิบปีและเป็นล่ามให้ฉันในวันนั้นบอก

ว่า "เมลินดา ฉันจะไม่แปลบางอย่างให้คุณฟังนะ เพราะฉันคิดว่าคุณไม่น่าจะรับได้" (สักวันหนึ่งฉันจะต้องรวบรวมความกล้าไปถามเธอว่าเรื่องนั้นคืออะไร)

ผู้หญิงเหล่านั้นบอกฉันว่าพวกเขาเปลี่ยนใจมาคัดค้านพิธีกรรมนี้แล้ว ตอนพวกเขาอายุน้อยๆ เคยกลัวว่าหากไม่ให้ลูกสาวชริบอวัยวะเพศก็อาจไม่ได้แต่งงานไปตลอดชีวิต เมื่อลูกสาวเลือดออกจนตาย พวกเขา ก็เคยเชื่อว่าเป็นเพราะวิญญาณชั่วร้าย แต่ตอนนี้เห็นแล้วว่ามูมมงเช่นนั้นเป็นเรื่องโกหก จึงลุกขึ้นมาต่อต้านการกระทำดังกล่าวในหมู่บ้านของตัวเอง

พวกเขาที่เชื่อว่าสิ่งที่เล่าให้ฉันฟังนี้คือความก้าวหน้า ซึ่งก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ แต่ก่อนจะเข้าใจได้ว่ามันคือความก้าวหน้า เราก็คงเข้าใจก่อนว่าพิธีกรรมนี้โหดเหี้ยมและยังคงแพร่หลายมากแค่ไหน พวกเขา กำลังบอกฉันว่าได้ก้าวมาไกลมากแล้ว และเผยให้ฉันรู้ด้วยว่าสถานการณ์ของผู้หญิงในประเทศของพวกเขา ยังย่ำแย่เหลือเกิน เรื่องนี้ทำให้ฉันหวาดกลัวจนพูดอะไรไม่ออก ฉันเห็นว่าความพยายามช่วยเหลือเป็นเรื่องไร้ความหวังและไม่จบสิ้น มันเกินกำลังที่ร่างกายแข็งแรงและทรัพยากรของฉันจะรองรับไหว ฉันจึงบอกตัวเองว่า "ฉันไม่เอาแล้ว"

ฉันคิดว่าพวกเราส่วนใหญ่คงเคยพูดว่า "ฉันไม่เอาแล้ว" มาบ้าง บ่อยครั้ง เราได้ค้นพบว่า การ "ไม่เอา" เป็นแค่ก้าวที่เจ็บปวดบนเส้นทางสู่ความมุ่งมั่นที่ลงลึกยิ่งกว่าเดิม แต่ฉันยังติดอยู่ในวงวังค์ "ฉันไม่เอาแล้ว" ที่ได้มาจากเซเนกัล ตอนผู้หญิงที่ร่วมโต๊ะอาหารในลอนดอนบอกฉันว่า ยังมีเรื่องต้องทำอีกมากแค่ไหน ดังนั้น ฉันจึงพูดว่า "ฉันไม่เอาแล้ว" กับตัวเองเป็น *หนที่สอง* ในรอบสัปดาห์ ฉันมองลงไปในพื้นที่ก้นกลางระหว่างสิ่งที่ต้องทำกับสิ่งที่ทำได้ แล้วฉันก็ได้แต่พูดว่า "ไม่!"

แม้ไม่ได้บอกเรื่องนี้กับใครนอกจากตัวเอง แต่ฉันก็มุ่งมั่นจะวางมือจริงๆ ทว่าต่อมาเมื่อฉันเริ่มใจอ่อนก็ได้รับรู้ "ไม่!" ที่บอกตัวเองนั้นเป็นแค่การต่อต้านครั้งสุดท้ายก่อนยอมจำนน ฉันต้องยอมรับว่าบาดแผลของเด็กสาวในเซเนกัล

และความต้องการของผู้หญิงทั่วโลกนั้นมากมายเกินกว่าฉันจะเสียเวลาไหว ฉันต้องยอมรับว่างานของฉันคือทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด ยอมใจสลายเพื่อผู้หญิงเหล่านั้นที่เราไม่อาจช่วยไหว และต้องมองโลกในแง่ดีเอาไว้

เมื่อเวลาผ่านไปฉันก็เปลี่ยนมาตอบว่า "ได้" แล้วมันก็ช่วยให้ฉันเข้าใจว่าผู้หญิงกลุ่มนั้นในลอนดอนต้องการบอกอะไร การวางแผนครอบครัวเป็นก้าวแรก แต่ก้าวแรกนั้นไม่ใช่แค่การเข้าถึงยาคุมกำเนิด มันคือก้าวสู่พลังด้วย การวางแผนครอบครัวมีความหมายมากกว่าการได้สิทธิ์ตัดสินใจว่าจะมีลูกหรือไม่ และมีตอนไหน มันคือกฎเกณฑ์ที่จะพาเราปลดล็อกอุปสรรคทุกชนิดที่ฉุดรั้งผู้หญิงมาเนิ่นนาน

ความคิดสำคัญที่ขาดหายไป สำหรับฉันคือการลงทุนกับผู้หญิง

เมื่อหลายปีก่อนในอินเดีย ฉันเคยไปพบกลุ่มช่วยเหลือตัวเอง (self-help group) ของผู้หญิงหลายกลุ่ม และได้เห็นผู้หญิงสร้างพลังให้กันและกัน ฉันได้เห็นผู้หญิงยกกันและกันขึ้นไป ทุกอย่างเริ่มต้นเมื่อพวกเขาเริ่มพูดคุยกัน

ในช่วงหลายปีต่อจากนั้น มูลนิธิของเราก็ได้ให้เงินสนับสนุนกลุ่มช่วยเหลือตัวเองของผู้หญิงหลายกลุ่มที่มีเป้าหมายแตกต่างกันไป ทั้งป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อเอชไอวี ช่วยให้เกษตรกรหญิงซื้อเมล็ดพันธุ์ที่มีคุณภาพมากขึ้น และช่วยให้ผู้หญิงได้เงินกู้ มีเหตุผลมากมายให้ตั้งกลุ่มแบบนี้ขึ้นมา แต่ไม่ว่าเป้าหมายแรกเริ่มคืออะไร เมื่อผู้หญิงได้ข้อมูล เครื่องมือ เงินทุน และได้สัมผัสถึงพลังของตัวเอง พวกเธอก็จะติดปีกและโบยบินพาทั้งกลุ่มไปสู่จุดหมายที่อยากไป

ในอินเดีย ฉันได้พบเกษตรกรหญิงในกลุ่มช่วยเหลือตัวเองผู้ได้ซื้อเมล็ดพันธุ์ใหม่ๆ ได้ปลูกพืชเพิ่มขึ้น และได้ผลผลิตมากขึ้นจากไร่สวนของตัวเอง พวกเขาเหล่านี้เรื่องนี้ให้ฉันฟังในแบบที่เป็นส่วนตัวอย่างยิ่ง "เมลินดาคะ ฉันเคยอยู่ในห้องที่แยกจากตัวบ้าน ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าบ้านที่แม่สามีอยู่ด้วยซ้ำ ฉันต้องอยู่ในห้องที่แยกออกไปด้านหลังและไม่มีสบู่ใช้ ก็เลยต้องใช้ขี้เถ้าแทน แต่ตอนนี้ฉันมีเงินแล้วก็เลยซื้อสบู่ได้ และสำหรับของฉันก็สะอาด แม่สามีนับถือฉันมากขึ้นจึงยอมให้ฉันเข้าไปอยู่ในบ้านด้วย แถมตอนนี้ฉันยังมีเงินมากขึ้น ก็เลยซื้อจักรยานให้ลูกชายได้ด้วย"

อยากอวดว่าแม่สามีนับถือตัวเองใช้ใหม่ ซื้อจักรยานให้ลูกชายสิ

ทำไมทำแบบนั้นแล้วได้รับความนับถือ ไม่ใช่เพราะธรรมเนียมท้องถิ่นอะไรหรอกคะ มันเป็นเรื่องสากลเลยด้วยซ้ำ แม่สามีนับถือลูกสะใภ้เพราะรายได้ของเธอช่วยปรับปรุงคุณภาพชีวิตของคนในครอบครัว เมื่อผู้หญิงเราได้ใช้ความสามารถและพลังงาน เราก็จะได้พูดด้วยเสียงของตัวเองเพื่อสนับสนุนค่านิยมของเราเอง แล้วนั่นก็จะทำให้ชีวิตของทุกคนดีขึ้น

เมื่อผู้หญิงมีสิทธิมีเสียง ครอบครัวเจริญก้าวหน้า สังคมก็จะดีตาม ความสัมพันธ์นี้เชื่อมโยงอยู่บนพื้นฐานความจริงอันเรียบง่าย เมื่อใดที่คุณพากลุ่มคนที่ถูกกีดกันกลับเข้ามาในสังคมได้อีกครั้ง ทุกคนก็จะได้ประโยชน์ เมื่อใดที่คุณพยายามให้ผู้หญิงและเด็กหญิงทั่วโลกได้เข้ามามีบทบาทในสังคม คุณก็กำลังช่วยเหลือคนครึ่งหนึ่งของประชากรทั้งหมด เพื่อประโยชน์ของสมาชิกทุกคนในทุกชุมชน ความเท่าเทียมทางเพศจะช่วยยกทุกคนขึ้น

การให้ผู้หญิงได้มีส่วนร่วมในสังคมและการยกฐานะของผู้หญิงเชื่อมโยงกับสัญญาณบ่งบอกการมีสังคมที่ดี ตั้งแต่ระดับการศึกษาที่สูงขึ้น อัตราการจ้างงานเพิ่มขึ้น และเศรษฐกิจเติบโตรวดเร็ว ไปจนถึงวัยรุ่นตั้งครภัน์น้อยลง ความรุนแรงในครอบครัวลดลง และอาชญากรรมลดลง สิทธิสตรีมาพร้อมสุขภาพที่ดีและความมั่งคั่งของสังคม ประเทศที่ผู้ชายครอบงำทุกอย่างต้องเสียโอกาส

เพราะไม่ใช้ความสามารถของผู้หญิงให้เกิดประโยชน์ และยังประสบปัญหา เพราะมีผู้นำเพศชายที่จิตใจคับแคบด้วย トラาบใดที่ไม่เปลี่ยนผู้นำหรือทัศนคติ ของผู้นำ ประเทศเหล่านั้นก็ไม่มีทางเจริญ

เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่มนุษยชาติต้องเข้าใจว่าการสร้างพลังให้ผู้หญิง เกี่ยวข้องกับความมั่งคั่งและสุขภาพที่ดีของสังคมได้อย่างไร แม้เราจะได้รู้อะไรมากมายในการทำงานตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมา แต่ความคิดสำคัญที่ขาดหาย สำหรับเราก็คือสิ่งนี้เอง ความคิดสำคัญที่ขาดหายสำหรับฉัน ถ้าคุณอยากยก มนุษยชาติก็ต้องสร้างพลังให้ผู้หญิง นี่คือการลงทุนที่ครอบคลุม แพร่หลาย และมีอิทธิพลสูงสุดเท่าที่คุณจะลงทุนกับมนุษย์ได้

ฉันอยากบอกคุณได้เหลือเกินว่าความคิดนี้เกิดขึ้นกับฉันตอนไหน แต่ก็ ทำไม่ได้ มันเหมือนดวงอาทิตย์ที่ค่อยๆ ลอยขึ้นฟ้าและมอบแสงสว่างให้ฉันมาก ขึ้นเรื่อยๆ เป็นส่วนหนึ่งของการตื่นรู้ที่คนอื่นได้ร่วมแบ่งปันและกระตุ้นให้มัน เกิดขึ้น แล้วสุดท้ายทุกคนก็จะได้ข้อสรุปตรงกันและสร้างแรงส่งให้เกิดการ เปลี่ยนแปลงในโลกใบนี้

เพื่อนสนิทคนหนึ่งของฉันคือคิลเลียน โน (Killian Noe) ได้ก่อตั้งองค์กร ชื่อคาเฟ่ฟื้นฟู (Recovery Café) ขึ้นเพื่อให้บริการผู้ประสบปัญหาจากการเป็น คนไร้บ้าน การเสพติด และปัญหาสุขภาพจิต ช่วยเหลือให้พวกเขาสร้างชีวิตใน แบบที่ต้องการ คิลเลียนเป็นแรงบันดาลใจให้ฉันพิจารณาเรื่องต่างๆ อย่างลึกซึ้ง ยิ่งขึ้น เธอมักถามคำถามที่เพื่อนๆ คู่กันเคยกันดีว่า "ตอนนี้เธอรู้เรื่องอะไรลึกซึ้ง กว่าที่เคยรู้แต่เดิมบ้าง" ฉันรักคำถามนี้เพราะมันให้ความสำคัญแก่การเรียนรู้ และเติบโต ความรู้ไม่ใช่แค่การสะสมข้อมูล แต่มันคือการเข้าใจในความจริงอัน ยิ่งใหญ่อย่างลึกซึ้ง เมื่อเวลาผ่านไปปีแล้วปีเล่า แรงสนับสนุนและความรู้ของ เพื่อน เพื่อนร่วมงาน และผู้มีประสบการณ์ก่อนหน้าก็ได้ช่วยให้ฉันเห็นชัดเจน ขึ้นว่าสาเหตุหลักของความยากจนและโรคร้ายคือข้อจำกัดด้านวัฒนธรรม การเงิน และกฎหมายที่ปิดกั้นสิ่งที่ผู้หญิงทำได้ (และคิดว่าทำได้) เพื่อตัวเธอเองและลูก

ด้วยเหตุนี้เองฉันจึงมองว่าผู้หญิงและเด็กหญิงคือปัญหาที่ควรเข้าไปแก้ และเป็นจุดที่ควรเข้าไปจุ่มในกำแพงปิดกั้นโอกาสของคนจน เรื่องราวในแต่ละบทของหนังสือเล่มนี้ล้วนให้ความสำคัญกับเพศหญิง ทั้งสุขภาพของแม่และทารกแรกเกิด การวางแผนครอบครัว การศึกษาของผู้หญิงและเด็กหญิง งานที่ไร้ค่าตอบแทน เจ้าสาวเด็ก ผู้หญิงในภาคการเกษตร และผู้หญิงในที่ทำงาน ปัญหาแต่ละเรื่องเกิดจากกำแพงที่ขวางกั้นความก้าวหน้าของผู้หญิง เมื่อกำแพงเหล่านี้พังทลายลง โอกาสก็จะเปิดกว้าง นอกจากโอกาสนี้จะยกผู้หญิงให้พ้นจากความยากจนแล้ว มันยังยกระดับผู้หญิงให้เท่าเทียมกับผู้ชายในทุกวัฒนธรรม และทุกระดับของสังคมด้วย ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดที่จะพัฒนาความเป็นอยู่ของโลกได้ดีไปกว่านี้แล้ว

ความเชื่อมโยงนี้เรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบที่สุดเท่าที่จะพบเจอได้ในโลก ข้อมูล หากคุณค้นเรื่องความยากจนก็จะเจอผู้หญิงที่ไร้พลัง หากคุณศึกษาเรื่องความเจริญรุ่งเรืองก็จะเจอผู้หญิงที่มีพลังและได้ใช้มัน

เมื่อผู้หญิงตัดสินใจได้ว่าจะมีลูกหรือไม่และจะมีตอนไหน เมื่อผู้หญิงตัดสินใจว่าจะแต่งงานหรือไม่ แต่งตอนไหน และแต่งกับใคร เมื่อผู้หญิงเข้าถึงบริการสาธารณสุข ทำงานไร้ค่าตอบแทนตามส่วนแบ่งที่เท่าเทียม ได้รับการศึกษาตามต้องการ ตัดสินใจทางการเงินได้ตามความจำเป็น ได้รับการปฏิบัติอย่างให้เกียรติในที่ทำงาน ได้มีสิทธิ์มีเสียงเท่าผู้ชาย เติบโตขึ้นด้วยความช่วยเหลือจากหญิงและชายที่สั่งสอนเราในเรื่องการเป็นผู้นำและสนับสนุนเราให้ได้มีตำแหน่งสูง เมื่อนั้นผู้หญิงก็จะก้าวหน้า...และครอบครัวกับสังคมของเราก็จะก้าวหน้าไปพร้อมกัน

เราอาจมองปัญหาต่างๆ เหล่านี้เป็นกำแพงหรือประตูก็ได้ แต่ฉันรู้แล้วว่าเรามองมันแบบไหน ในหัวใจและความคิดของผู้หญิงที่มีพลังทุกวันนี้ "กำแพงทุกแห่งคือประตู"

มาทลายกำแพงและเดินทะลุประตูไปด้วยกันนะคะ